

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8415010069
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8415010069.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.09.2022, v trestnej veci proti obžalovanému P. Y. pre prečin neoprávneného nakladania s odpadmi podľa § 302 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného a poškodenej obchodnej spoločnosti M., s. r. o., proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6T/33/2015 zo dňa 14.02.2022 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaného P. Y., nar. XX.X.XXXX v O., trvale bytom O., D. ulica XXXX/XX,

u z n á v a v i n n ý m , ž e

- v presne nezistenej dobe od mesiaca marec 2008 do konca mesiaca apríl 2008, na základe fiktívnej objednávky podnikateľského subjektu podnikajúceho pod obchodným menom P. P. P. Y. X.-P., so sídlom v S., Q. ulica, okr. Kežmarok, na dovezenie 6000 ton vodného kalu na pozemok s parcelným číslom XXXX/X v katastri obce S., zabezpečil spolu s inými neznámymi osobami na presne nezistenom mieste naloženie odpadu a to zmesi kalov a maštalného hnoja, ktorý je v zmysle Vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 284/2001 Z. z., ktorou sa ustanovuje Katalóg odpadov klasifikovaný ako odpad ostatný, katalógové číslo 19 08 05, a tento prostredníctvom nákladných motorových vozidiel spoločnosti F., s. r. o., v rozpore s ustanovením § 18 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a) zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sám a spoločne s inými neznámymi osobami vyviezol na prázdne poľné hnojisko nachádzajúce sa v katastrálnom území S., okr. Kežmarok na pozemku parcelného čísla XXXX/X, ktorý bol vo vlastníctve spoločnosti Q. výroba vajec a hydiny, akciová spoločnosť Kežmarok v konkurze, so sídlom v Kežmarku, X. cesta XX, IČO: XX XXX XXX a to bez vedomia a súhlasu tejto spoločnosti v celkovom množstve najmenej 350 ton, pričom náklady za takúto prepravu a uloženie odpadu spolu predstavovali 10.500,- eur, pričom toto poľné hnojisko na jeho uloženie nebolo určené a ani uspôsobené,

t e d a

spoločným konaním nakladal s odpadmi v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a taký čin spáchal vo väčšom rozsahu,

č í m s p á c h a l

prečin neoprávneného nakladania s odpadmi podľa § 302 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 31.8.2015 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zákona s použitím čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd u p ú š ť a od potrestania.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú obchodnú spoločnosť M., s. r. o., so sídlom Fr. M. č. XXXX, F., IČO: XX XXX XXX, s jej nárokom na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie poškodenej obchodnej spoločnosti M., s. r. o..

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obž. P. Y. uznaný za vinného z prečinu neoprávneného nakladania s odpadmi podľa § 302 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona v znení účinnom do 31.08.2015 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- v presne nezistenej dobe od mesiaca marec 2008 do konca mesiaca apríl 2008, na základe fiktívnej objednávky podnikateľského subjektu podnikajúceho pod obchodným menom P. P. P. Y. X.-P., so sídlom v S., Q. ulica, okr. O. na dovezenie 6000 ton vodného kalu na pozemok s parcelným číslom XXXX/X v katastri obce S. zabezpečil spolu s inými neznámymi osobami na presne nezistenom mieste naloženie odpadu a to zmesi kalov a maštalného hnoja, ktorý je v zmysle Vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 284/2001 Z. z., ktorou sa ustanovuje Katalóg odpadov klasifikovaný ako odpad ostatný, katalógové číslo 19 08 05, a tento prostredníctvom nákladných motorových vozidiel spoločnosti F., s. r. o., v rozpore s ustanovením § 18 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a) zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sám a spoločne s inými neznámymi osobami vyviezol na prázdne poľné hnojisko nachádzajúce sa v katastrálnom území S., okr. Kežmarok na pozemku parcelného čísla XXXX/X, ktorý je vo vlastníctve spoločnosti Q. výroba vajec a hydiny, akciová spoločnosť Kežmarok v konkurze, so sídlom v O., X. cesta XX, IČO: XX XXX XXX a to bez vedomia a súhlasu tejto spoločnosti v celkovom množstve najmenej 350 ton, pričom náklady za takúto prepravu a uloženie odpadu spolu predstavovali 10.500,- eur, pričom toto poľné hnojisko na jeho uloženie nebolo určené a ani usposobené, a týmto jeho konaním bolo spoločnosti M., spol. s r.o., so sídlom Fr. M. č. XXXX, F., IČO: XX XXX XXX takto znemožnené v roku 2008 obhospodarovať priľahlé pozemky a pestovať pšenicu, v dôsledku čoho im vznikla škoda v sume najmenej 6.000,- eur.

Za to mu podľa § 302 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, výkon ktorého bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona stanovená skúšobná doba 12 mesiacov.

Súčasne podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku bola poškodená spoločnosť M., spol. s r. o., Fr. M. XXXX, XXX XX F., IČO: XX XXX XXX s jej nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný proti všetkým jeho výrokom a poškodená M., s. r. o., proti výroku o náhrade škody v zákonom stanovenej lehote odvolanie.

Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu svoje odvolanie odôvodnil tak, že odvolanie podal pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby, ďalej pre chyby v napadnutom

výroku rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení a preto, že súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, a napokon aj pre pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutého výroku.

Obžalovaný v prvom rade namietal neprípustnosť trestného stíhania, poukazujúc pritom na ust. § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a § 10 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Zdôraznil, že trestné stíhanie bolo začaté podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku uznesením povereného príslušníka PZ v Kežmarku ČVS: ORP-981/KK-PP-2009 zo dňa 18.05.2009 pre prečin podľa

§ 302 ods. 1 Trestného zákona. Uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Kežmarku ČVS: ORP-294/KP-KK-2010 zo dňa 07.02.2011 mu bolo vznesené obvinenie pre zločin podľa § 302 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona. Obžaloba v tejto veci bola podaná 10.03.2015 sp. zn. Pv 67/14/7703-43 pre prečin neoprávneného nakladania s odpadmi podľa § 302 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s trestnou sadzbou odňatia slobody šesť mesiacov až tri roky. Poukázal na to, že jednou zo základných multilaterálnych zmlúv, ktorou sa Slovenská republika musí riadiť, je aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol prijatý v roku 1950, a ktorý sa stal súčasťou nášho právneho poriadku na základe oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí bývalej Českej a Slovenskej federatívnej republiky o dojednaní Dohovoru, ktoré bolo uverejnené v Zbierke zákonov pod číslom 209/1992 Zb. Článok 6 ods. 1 tohto Dohovoru stanovuje, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Z tohto článku teda vyplýva aj právo na konanie spravodlivé (spravodlivý proces), verejné a právo na to, aby každá vec bola prejednaná nezávislým a nestranným súdom v primeranej lehote. Dohovor exaktne nestanovuje dobu, ktorú trestné stíhanie od jeho začatia až po jeho skončenie môže najviac trvať, avšak judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý Dohovor v poslednej inštancii aplikuje, dáva odpoveď na to, čo už prejednaním veci v primeranej lehote nie je. Podľa znenia obžaloby a napadnutého rozsudku sa mal skutku dopustiť spolu s neznámymi osobami od mesiaca marec 2008 do mesiaca apríl 2008, teda od údajného spáchania skutku doposiaľ uplynula doba bezmála štrnásť rokov a od vznesenia obvinenia voči jeho osobe viac ako jedenásť rokov, pričom trestné stíhanie doposiaľ nie je právoplatne skončené. Tvrdí, že neprímerane dlhá doba od spáchania skutku, neprímeraná dĺžka prípravného konania a konania pred súdom nebola zavinená ním, ani zložitou dokazovanou. Poriadková lehota na ukončenie skráteného vyšetrovania je dva mesiace pri prečinoch, štyri mesiace pri zločinoch a šesť mesiacov pri obzvlášť závažnom zločine. Nebyť nedôvodnej nadkvalifikácie prečinu neoprávneného nakladania s odpadmi na zločin, mal byť teraz posudzovaný skutok vyšetrovaný v rámci skráteného vyšetrovania s dvojmesačnou dobou jeho ukončenia od vznesenia obvinenia. Spolu s neprímeranou dĺžkou súdneho konania do vynesenia napadnutého rozsudku podľa neho vytvára neprímeranú dĺžku trestného stíhania extrémny prípad, kedy je nevyhnutné trestné stíhanie zastaviť, pretože dochádza k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Namietá, že okresný súd sa v napadnutom rozsudku a v predchádzajúcom konaní nezaoberal porušením článku 6 ods. 1 Dohovoru a neskúmal faktory významné pre posúdenie dĺžky konania z hľadiska prietahov spôsobených orgánmi štátu vo vzťahu k dĺžke konania, ako aj osobitnú záťaž, ktorú ako obvinený a obžalovaný musel počas rokov absolvovať a tiež faktory dôležité pre posúdenie účelu trestu z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie a obmedzenie jeho základných práv vyplývajúce zo samotného trestného konania, či je ešte v proporcionálnom pomere k ochrane verejného záujmu. Poukázal na to, že súdna prax v Slovenskej republike už akceptuje stanovisko, že uplynutie doby viac ako ôsmich rokov od vznesenia obvinenia je možné z hľadiska práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru považovať za extrémny prípad, ktorý odôvodňuje zastavenie trestného stíhania (KS Trnava 5To/85/2009, KS Bratislava 2To 255/2002, NS SR 3Tz/2/2003, Tpj 5/04, 4Tost 1/2017, 1Tost 12/2012, 2Tdo V 21/2013, a ďalšie). Európsky súd pre ľudské práva uznal za neprímeranú lehotu na konanie pred vnútroštátnymi orgánmi lehotu šesť rokov (rozsudok ESLP z 15.07.1982 vo veci Eckle proti Nemecku č. 8130/78, ESLP z 26.09.2001 Beck proti Nórsku č. 26390/95, ESLP z 12.10.2000 Jansen proti Nemecku č. 44186/98, ESLP zo 17.11.2005 Sprotte proti Nemecku, ESLP z 08.11.2007 Vasiliev proti Bulharsku č. 61257/00 a ďalšie). Okresný súd sa ani v odôvodnení napadnutého rozsudku nezaoberal, aký výchovný účinok môže mať na neho ukladanie podmieneného trestu odňatia slobody za prečin vo výmere šesť mesiacov na skúšobnú dobu jedného roka po štrnástich rokoch od údajného spáchania skutku a po vyše jedenástich rokoch trestného stíhania a akú úlohu plní tento trest z hľadiska

generálnej prevencie (pri trestnej sadzbe zníženej vo výmere 6 mesiacov až 26 mesiacov) a tiež sa nezaoberal zásadou ultima ratio.

V odôvodnení svojho odvolania obžalovaný ďalej namietal, že okresný súd svoj záver o úmyselnom zavinení na spáchaní skutku a zisťnom motíve vyvodil z toho, že boli vykonané také nepriame dôkazy, ktoré vo svojom súhrne vytvárajú ničím nenarušenú a uzavretú sústavu umožňujúcu vysloviť záver, že skutok spáchal spoločne s inými osobami obžalovaný P. Y.. S poukazom na R 38/68 - IV však podľa neho proces dokazovania v tejto trestnej veci nevytvoril súhrn nepriamych dôkazov, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov by vytvoril jednoznačný záver, že sa prečinu neoprávneného nakladania s odpadmi v spolupáchateľstve dopustil a zároveň by vylučoval iný záver. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim hodnotenie obsahu jednotlivých dôkazov a rozsah vykonaných dôkazov je zásada vyjadrená v § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (NS SR 4Tdo 4/2015, 3Tdo 25/2013). Podľa neho okresný súd v napadnutom rozsudku ani v jeho odôvodnení logicky nevysvetlil obsah a štruktúru nepriamych dôkazov, ktoré by ho jednoznačne usvedčovali zo spáchania prečinu a vylučovali iný spôsob spáchania skutku inými osobami. Každý zo súdom označených nepriamych dôkazov považuje za spochybnený a spochybniteľný samotným súdom pri rozpore skutkovej vety rozsudku s jeho odôvodnením. Napr. ... na základe fiktívnej objednávky podnikateľského subjektu podnikajúceho pod obchodným menom P. P. P.... Pritom zo živnostenského registra vyplýva, že tento podnikateľský subjekt existoval, objednávka P. P. P. P. zo dňa 28.02.2008 objektívne existovala, z osvedčovacej knihy notára vyplýva, že ju mal podpísať P. P. P., ktorý v čestnom vyhlásení vyhlásil, že kal bude použitý na výrobu kompostu. Objednávka preto nebola fiktívna (i keď jej existenciu a podpis P. P. P. viackrát poprel). Namietal, že súd nechal bez povšimnutia pri hodnotení dôkazov, že na Odvodnom úrade životného prostredia v Kežmarku bolo vedené správne konanie proti P. P. P., nie proti nemu alebo firme F., kde sa zúčastnil na základe splnomocnenia G.. F. U. len v tom smere, že predložil písomné stanovisko firmy F.. Zdôrazňuje, že nevystupoval ako štatutárny orgán tejto spoločnosti, pretože v nej pracoval len ako šofér. Zo strany zamestnávateľa mu neboli poskytnuté žiadne výhody alebo odmeny. Na tejto objednávke sa on ako voči spoločnosti F. žiadnym spôsobom nepodieľal a z jeho pohľadu chýba aj zmysel takejto objednávky v tom smere, že vedel, že F. nemá povolenie ani dopravné prostriedky na prevoz kalu. Ani v odôvodnení napadnutého rozsudku podľa neho nie je logicky vysvetlená fiktívnosť objednávky a na aký účel a komu mala slúžiť. V ďalšom texte skutkovej vety sa mu kladie za vinu, že zabezpečil spolu s inými neznámymi osobami na presne nezistenom mieste naloženie odpadu... Výrok je podľa neho v zrejmom rozpore s odôvodnením rozsudku, kde súd okrem neho do skupiny osôb, ktorá mala nepochybne podiel na tejto činnosti zaraďuje svedkov C., Q., P., U. a ďalšie neidentifikované osoby. Zo zásady legality v trestnom konaní vyplýva, že prokurátor je povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel. Výnimky sú prípustné len podľa zákona alebo podľa vyhlásenej medzinárodnej zmluvy. Je pre neho nepochopiteľné, prečo sa trestné stíhanie vedie trinásť rokov proti nemu, a nie proti iným osobám, keď bol v rovnakom postavení vodiča ako svedok Q. alebo iní vodiči firmy F.. Okresný súd v odôvodnení rozsudku pritom konštatuje, že bolo predložených päť prepravných listov, z ktorých vyplýva, že vodiči Q. a obžalovaný P. Y. v dňoch 10. až 12.03. 2008 vykonali prepravu z Trsteného do Ľubice v celkovom počte 9 ciest tam aj späť, a to svedok Q. na vozidle EVČ: O. XXX C. celkovo päť jazd a obžalovaný P. Y. na vozidle EVČ: O. XXX C. celkovo 4 jazdy. Má za to, že sa okresný súd v napadnutom rozsudku nevysporiadal ani s otázkou, ako sa vozidlami firmy F. dalo navoziť 6.000 ton kalov, keď na to neboli uspôsobené a pokiaľ by mali toto množstvo doviezť, bolo by potrebné uskutočniť 365 fúr po 60 km, pri ktorých by bola určite znečistená štátna cesta a je vysoko nepravdepodobné, že by takýto odvoz nezaznamenali ani dopravní policajti. Z výpovede svedka G.. F. U. pritom vyplýva, že ich vozidlá a vodiči pracovali na diaľnici, vozidlá neboli uspôsobené na prevoz kalov, bol len jeden z množstva vodičov, ktorí tam pracovali a svedok nakoniec predložil dokumentáciu nachádzajúcu sa v súdnom spise, z ktorej vyplýva, že vozidlá sa na preprave kalov nepodieľali. Tieto dôkazy podľa jeho názoru jednoznačne narúšajú jednotu nepriamych dôkazov, ktoré ho majú z trestnej činnosti usvedčovať. Je presvedčený, že súd v rozpore so zásadami formálnej logiky hodnotí výpoveď svedka G.. F. U. takto: „Obrana svedka U., že by autá nemohli túto činnosť vykonávať v tak veľkom rozsahu je podľa presvedčenia súdu iba účelová, pretože ak bola činnosť nelegálna, ako v tomto prípade, je len zřejmé, že by sa jazdy nákladných vozidiel neobjavili v záznamoch o jazdách týchto vozidiel spoločnosti F., pričom súd konštatuje, že zo záznamov o jazdách skutočne uvedené údaje nevyplývajú.“ Podľa neho hodnotením dôkazov týmto spôsobom by bolo možné usvedčiť kohokoľvek z akéhokoľvek trestného činu, pretože sa nevyhodnocuje skutočnosť, ktorú dôkaz doniesol, ale možný úmysel, ktorý z neho nevyplýva. Je presvedčený, že

okresný súd nevyhodnotil ani jeho skutočné postavenie v zamestnaneckom pomere v spoločnosti F., kde vykonával prácu šoféra na nákladnom aute a nebolo v jeho možnostiach zabezpečiť nelegálny prevoz kalov prostredníctvom 350 vozidiel zamestnávateľa. Zistný úmysel pritom má súd vyvodzovať z ušetrených nákladov za takúto prepravu a uloženie odpadu (zistný úmysel nevyplynul ani z jeho mzdy alebo odmien, ktoré boli v prípravnom konaní preverované, vo firme F. nebol spoločníkom ani konateľom, ktorý by bol ekonomicky motivovaný na dosiahnutí hospodárskych výsledkov firmy a navyiac firma F. sa nezaoberala uložením odpadu, bola prepravnou spoločnosťou). Poukazuje ďalej na to, že okresný súd okrem iných nepriamych dôkazov ustálil jeho účasť na trestnom čine aj na výpovedi svedka P. P. P. z 22.07.2009, 03.12.2010, 28.02.2011, 25.01.2013, 02.12.2014, 25.02.2013 a z jeho výpovedí na hlavných pojednaniach. Nehľadiac na skutočnosť, že niektoré výsluchy svedka boli vykonané pred vznesením obvinenia, na ktorých sa obhajca ani nemohol zúčastniť, každá z týchto svedeckých výpovedí je podľa neho iná, rozporná sama so sebou a s ďalšími výpoveďami toho istého svedka a tiež v rozpore s listinnými dôkazmi. Je presvedčený, že tieto výpovede vzhľadom na nevierohodnosť nemôžu tvoriť jednu reťaz nepriamych dôkazov, ktoré ho majú usvedčiť z trestnej činnosti. Z týchto výpovedí možno ustáliť iba fakty overené listinami alebo podpornými svedeckými výpoveďami. Medzi tieto fakty patrí, že bol živnostníkom zaoberajúcim sa poľnohospodárstvom, že sa pohyboval v spoločnosti C., Q., ktorým pomáhal, že zisťoval na katastri majiteľa pozemku, kde bolo umiestnené poľné hnojisko, že rokoval s údajným majiteľom pozemku p. F. a po jeho súhlase mu ukázal poľné hnojisko, kde mali zložiť objednaný kompost, na základe ním podpísanej objednávky. Tieto fakty z jeho výpovede sú v súlade s výpoveďami obžalovaného od prípravného konania. Všetky ďalšie úvahy svedka a vyjadrenia, o ktoré sa opierať okresný súd sú podľa neho nepoužiteľné a v rozpore s ďalšími vykonanými dôkazmi. Osobitne nesúhlasí s hodnotením svedeckých výpovedí svedka z 22.07.2009 a 03.12.2010, v ktorých vypovedal o rozhovore medzi C., ním, Y. Q., pri ktorom nebol a následne dostal pokyn preveriť vlastnícke práva k pozemku. Tieto výpovede podľa jeho názoru dokazujú len to, že mu v súlade s jeho výpoveďou ukázal hnojisko, kde bolo možné zložiť kompost, ale nedokazujú to, že sa mal akýmkoľvek spôsobom podieľať na dovoze kalu. Nie je bez významu ani fakt, že v uvedenom období svedok nadmieru požíval alkoholické nápoje a bol odsúdený za ekonomickú trestnú činnosť. Má za to, že nelogicky v tomto kontexte vyznieva odôvodnenie rozsudku a hodnotenie výpovede svedka P. P. P., pokiaľ uvádza, že „... uvedená dôkazná situácia vyplývajúca z jeho výpovedí neznamena, že každá jeho výpoveď je nepravdivá a v kontexte ďalších dôvodov, najmä skutočnosti, že kal bol skutočne navezený, súd považuje za pravdivé prvé dve jeho výpovede v prípravnom konaní zo dňa 22.07.2009 a 03.12.2010, v ktorých je opis konania obžalovaného týmto svedkom potvrdzovaný aj inými nepriamymi dôkazmi“. Podľa neho súd opomenul konfrontovať tieto svedecké výpovede s ďalšími jeho svedeckými výpoveďami a listinnými dôkazmi. Tvrdí, že úplne nelogicky a v priamom rozpore s vykonanými dôkazmi okresný súd v napadnutom rozsudku v jeho odôvodnení odôvodňuje „priamy úmysel, pretože obžalovaný chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený Trestným zákonom, ktorým je záujem na ochrane životného prostredia v súvislosti s nakladaním s odpadmi... a napriek tomu, že nemal príslušné povolenia, tento odpad doviezol a uložil s cieľom z tohto ekonomicky s inými osobami profitovať“. Okresný súd poukazuje, že pri uznaní viny zobral do úvahy zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 1To/13/2020 zo dňa 20.04.2021, ktorým bol oslobodzujúci rozsudok zrušený ako predčasný, pričom sa okresný súd nevysporiadal so všetkými vykonanými dôkazmi a svoje úvahy založil aj na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. V tejto súvislosti poukazuje na to, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení neuložil okresnému súdu záväzné pokyny k spôsobu hodnotenia dôkazov, ale nariadil doplniť dokazovanie a potom rozhodnúť. V tejto súvislosti poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 2Tdo 8/2010, podľa ktorého „V prípade hmotného práva viazanosť súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu by spočívala v tom, že správne zistený skutočný stav veci vykazuje znak konkrétneho trestného činu, resp. že zistený skutok trestným činom nie je. Ak nie je skutočný stav veci správne zistený a ak má odvolací súd za to, že je tomu tak preto, že krajský súd nehodnotil správne dôkazy vo veci vykonané, môže odvolací súd len upozorniť, v ktorých smeroch má byť konanie doplnené, alebo čím je treba sa znovu zaoberať, nesmie však v žiadnom prípade k spôsobu hodnotenia dôkazov udeľovať záväzné pokyny.“. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci sám tak, že ho podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodzuje a poškodenú stranu s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Poškodená obchodná spoločnosť M., s. r. o., svoje odvolanie odôvodnila tak, že má za to, že znalecký posudok o určenie výšky škody, ktorý predložila poškodená spoločnosť, je hodnoverným dôkazom, lebo je nesporné, že týmto znaleckým posudkom bola vyčíslená škoda, ktorá vznikla v dôsledku vytečenia

kalov do poľnohospodárskej pôdy, čím sa táto pôda stala na určitú dobu nepoužiteľnou pre pestovanie plodín. Výška škody bola teda odvodená z poškodenej plochy a výnosu plodín, ktoré pestoval poškodený na tejto parcele v nekontaminovanej časti. Má za to, že ide o nesporný dôkaz o výške spôsobenej škody a túto škodu nie je možné ani iným spôsobom vyčíslieť. Preto rozhodnutie o nepriznaní škody považuje za nesprávne a spochybnenie znaleckého posudku za nedôvodné, keďže výšku škody nemožno preukázať ináč ako znaleckým posudkom. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhla rozsudok čo do výroku o náhrade škody zmeniť a poškodenej spoločnosti priznať škodu.

Na základe podaných odvolaní krajský súd ako súd odvolací v súlade s ust.

§ 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný a poškodená M., s. r. o., podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že konanie, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, bolo vykonané bez podstatných procesných chýb, pričom boli dodržiavané aj príslušné ustanovenia Trestného poriadku, ktorými sa má zabezpečiť právo obžalovaného na obhajobu. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie podľa pravidiel stanovených Trestným poriadkom, preto o zistenia plynúce zo zákonne vykonaných dôkazov mohol opierať svoje skutkové zistenia.

Súd vykonané dôkazy aj vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel v podstate k správnym skutkovým a následne i právnym záverom.

Napriek obrane obžalovaného spočívajúcej v tom, že on na hnojisko v katastri obce S. žiaden odpad nevozil, ale na základe objednávky P. P. dovezol s Y. Q. len asi 5 fúr záhradného kompostu, tak aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodňujú záver, že sa skutok stal a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal s ďalšími nezistenými osobami obžalovaný.

Ako to správne uviedol súd prvého stupňa, bolo nepochybne preukázané, že na predmetné hnojisko v katastrálnom území obce S. bol neoprávnene navezený kal. Zo zápisníc o obhliadke miesta činu a o dodatočnej obhliadke, odborného stanoviska EL, s. r. o., odborného vyjadrenia Poľnohospodárskeho znaleckého ústavu v A. a jeho znaleckého posudku vyplýva, že ide pravdepodobne o kal z čističky odpadových vôd, u ktorého z hľadiska obsahu rizikových prvkov sú výrazne prekročené obsahy chrómu (6,44 násobné prekročenie limitnej hodnoty) a zinku (1,43 násobné prekročenie limitnej hodnoty). Preto ho nie je možné aplikovať na pôdu. Z poľného hnojiska ku kontaminácii pôd neprišlo, nakoľko vysoké obsahy Cr a Zn v odpade sa nezistili v pôde. Podľa znaleckého posudku ide o zmesný odpad z kalov a maštalného hnoja polotekutej konzistencie, s vytvorenou pevnou krustou na jej povrchu, ktorá pri nášľape a chodení po jej povrchu vykazuje známky nestability s možnosťou pretrhnutia pevnej povrchovej krusty. Na povrchu uloženého odpadu je vidieť náletovú vegetáciu, povrch je porastený trávovým spoločenstvom. Keďže z hľadiska analýz je zrejmé, že obsah škodlivín neprekračuje limitné hodnoty v zmysle vyhlášky č. 284/2001 Z. z. pre nebezpečný obsah, tak ho možno klasifikovať ako odpad ostatný. Predmetný odpad nie je možné v poľnohospodárstve využiť ako pôdnu pomocnú látku z dôvodu nesplnenia podmienok pre jeho aplikáciu, ako aj z dôvodu nejednoznačného pôvodu tohto odpadu. Napriek tomu možno podľa znaleckého ústavu konštatovať, že odpad predstavuje environmentálne riziko pre okolité prostredie, najmä ak sa zoberie do úvahy, že toto množstvo je sústredené na jednom mieste a s vysokým obsahom rizikových látok pri ich prepočte na predpokladané navezené množstvo odpadu, ako je narušenie ochranných betónových bariér, ohraničujúcich poľné hnojisko, a to minimálne na jednom mieste poľného hnojiska. Predpokladané množstvo odpadu v závislosti od pomeru kalu a maštalného hnoja možno predpokladať v rozsahu 350 - 1500 ton. Cenu za uloženie 1000 ton odpadu na skládku v závislosti od regiónu, pri zohľadnení skládkovného v rozmedzí 31-50 eur za tonu odpadu, započítaní počtu najazdených kilometrov, práce nakladacích, resp. sacích bagrov (v závislosti od konzistencie odpadu) a ďalších faktorov odhadol znalecký ústav v intervale cca 30.000 - 50.000,- eur za 1000 ton odpadu.

Na základe svedeckých výpovedí G.. M. W., P. O., G.. S. N. a G.. F. C. bolo tiež preukázané, že kal vozili vozidlá spoločnosti F., s. r. o.. V tejto súvislosti je bezvýznamná námietka obžalovaného a G.. U., že vozenie kalu vozidlami firmy F. nebolo možné, lebo by pre škáry na korbe vytielkol. Predmetné vozidlá totiž preukázateľne vozili stavebný materiál, teda aj sypký materiál, ktorý by sa v prípade škár tvrdených

obžalovaným tiež vysypával. Keďže navozený kal nie je tekutina, ale polotekutá zmesná hmota, je logické, že ho bolo možné prepravovať rovnako ako stavebný materiál. Navyiac svedeckými výpoveďami (aj na veci nezainteresovaných osôb) bolo nepochybne preukázané, že kal vozidlami spoločnosti F., s. r. o., skutočne navezený bol.

Svedkyne G.. W. a O. si aj zapísali evidenčné číslo jedného z nákladných vozidiel, ktoré kal na predmetné hnojisko vozili, a toto číslo oznámili Obvodnému úradu životného prostredia v Kežmarku (ďalej aj OÚŽP), ktorého pracovník im oznámil, že ide o evidenčné číslo vozidla spoločnosti F., s. r. o., K tomuto je potrebné dodať, že podľa obsahu spisu na základe dožiadania OÚŽP im Obvodné oddelenie PZ v Kežmarku oznámilo, že kal bol vozený nákladným motorovým vozidlom ev. č. O patriacim spoločnosti F., s. r. o., pričom im zaslalo jeho evidenčnú kartu vozidla, podľa ktorej užívateľom tohto vozidla bola od 21.02.2007 spoločnosť F., s. r. o.. Je teda zrejmé, že G.. W. si zapísala evidenčné číslo vozidla spoločnosti F., s. r. o., ako jedného z vozidiel, ktoré vozilo na predmetné hnojisko kal.

Podľa záznamov o prevádzke vozidla ev. č. O v marci 2008 mal na predmetné hnojisko vykonávať jazdy Y. Q. a s ním na vozidle patriacom spoločnosti F., s. r. o., ev. č. O aj obžalovaný P. Y.. Y. Q. bol súčasne vlastníkom toho pracovného stroja, ktoré kal na predmetnom hnojisku utláčal, čo vo svojej výpovedi popísala svedkyňa G.. M. W..

Je tak nepochybné, že tak obžalovaný, ako aj G.. U. nevypovedali pravdu, keď tvrdili, že vozidlá spoločnosti F., s. r. o., vodný kal na predmetné hnojisko nevozili. Nepravdivá je aj výpoveď svedka Y. Q. o tom, že on na hnojisko odviezol len dve fúry zeminy. Skutočnosti nezodpovedajú potom zjavne ani spoločnosťou F., s. r. o., predložené záznamy o prevádzke motorových vozidiel, podľa ktorých mal byť na hnojisko vozený len kompost.

Ďalej je potrebné poukázať na objednávku z 28.02.2008 a čestné prehlásenie P.. P. P.. Uvedenou objednávkou si P.. P. P. objednal v spoločnosti F., s. r. o., dodanie 6000 ton vodného kalu na pozemok s parcelným číslom 6848/3 v katastri obce S., pričom však podpis P.. P. bol na objednávke u notára overený až 09.05.2008, teda až v čase šetrenia neoprávneného uloženia kalu OÚŽP a na jeho dožiadanie aj políciou. Rovnako až 09.05.2005 bol overený u notára podpis P.. P. P. aj na čestnom prehlásení, že kal objednaný jeho firmou bude použitý na výrobu kompostov na ich poľnohospodárskom družstve.

Z výpovedí obžalovaného, ale aj konateľa spoločnosti F., s. r. o., G.. F. U. a z obsahu spisu vyplýva, že to bol obžalovaný, kto vybavoval predmetnú objednávku. Obžalovaný vo svojej výpovedi sám potvrdil, že on jednal za F., s. r. o., s P.. P. a že to jemu P.. P. dal notársky overenú objednávku, na podklade ktorej potom vykonal prepravu. Aj keď zároveň obžalovaný tvrdil, že predmetom objednávky bola preprava kompostu, tak v skutočnosti žiadna takáto notársky overená objednávka na kompost neexistuje, ale existuje len objednávka na prepravu vodného kalu. Navyiac, aj keď je predmetná objednávka z 28.02.2008, tak podpis P.. P. bol u notára overený až 09.05.2008, pričom vodný kal bol na hnojisko navezený už v mesiacoch marec a apríl 2008. Obžalovaný tak zjavne nevypovedal pravdu ak tvrdil, že na podklade notársky overenej objednávky od P.. P. vykonal prepravu kompostu, lebo P.. P. obžalovanému nemohol predložiť notársky overenú objednávku pred jej realizáciou.

Aj na základe uvedeného sa javí byť nepravdivým tvrdenie obžalovaného a konateľa G.. U., že vodný kal spoločnosť F., s. r. o., nevozila. Ak by totiž vodný kal v marci a apríli 2008 vozidlami spoločnosti F., s. r. o., prepravený nebol, tak je nezrozumiteľný dôvod, prečo v máji 2008 (teda až po začatí šetrenia na OÚŽP a OO PZ v Kežmarku) by obžalovanému P.. P. predkladal objednávku na dodanie 6000 ton vodného kalu a čestné prehlásenie, že kal bude použitý na výrobu kompostu (na objednávke i čestnom prehlásení bol podpis P.. P. u notára overený až 09.05.2008).

Pochybnosti o obrane obžalovaného vyvoláva aj skutočnosť, že hoci podľa účtovníctva spoločnosti F., s. r. o., bola pre P.. P. vykonaná preprava a nákup kompostu, pričom bola vystavená aj faktúra na 15.232,- Sk, tak P.. P. túto faktúru nikdy nezaplatil a napriek tomu od neho ani spoločnosťou F., s. r. o., úhrada faktúry vymáhaná nebola.

Už na základe uvedených dôkazov a z nich plynúcich skutočností je nepochybné nielen to, že sa skutok stal, ale aj to, že ho spoločne s ďalšími osobami spáchal obžalovaný P. Y.. Z uvedených dôkazov totiž plynie, že na hnojisko bol neoprávnene navozený vodný kal, ktorý tam bol dovezený jednoznačne

vozidlami spoločnosti F., s. r. o., a podľa záznamov a výpovedí obžalovaného a Y. Q. cesty na hnojisko vykonával aj obžalovaný, ktorý objednávku na prepravu vodného kalu prevzal a vybavoval. Už tieto skutočnosti neumožňujú iný záver, než ten, že páchatelom neoprávneného nakladania s predmetným vodným kalom bol aj obžalovaný.

Uvedeným záverom podporne zodpovedá aj priebeh správneho konania vedeného na OÚŽP v Kežmarku a svedecké výpovede P. P. P..

OÚŽP v Kežmarku obdržal oznámenie spoločnosti Q., a. s., o uložení odpadu neznámym subjektom dňa 17.03.2008. Miestne šetrenie bolo vykonané 25.03.2008 a na dožiadanie OÚŽP z 02.04.2008 Obvodné oddelenie PZ Kežmarok dňa 12.05.2008 oznámilo, že P. P. P. si u firmy F., s. r. o., objednal dodanie 6000 ton vodného kalu na pozemok s parc. č. XXXX/3 v kat. území S., pričom uvedená firma to nákladným vozidlom O vysypala na sporné hnojisko v katastri obce S.. OO PZ Kežmarok súčasne pripojilo čestné prehlásenie P.. P. P. a jeho objednávku na dodanie vodného kalu.

Následne to bol opäť obžalovaný, kto spoločnosť F., s. r. o., zastupoval aj v správnom konaní na OÚŽP v Kežmarku, ktorého predmetom bolo neoprávnené uloženie vodného kalu (odpadu) na hnojisku v S.. Tam 08.01.2009 uviedol, že na poľné hnojisko bol navezený odpad v množstve okolo 500 t a že ako zamestnanec firmy nevedel, že firma P. P. nebola oprávnená na prevzatie odpadu, lebo konal na základe objednávky, ktorú aj úradu v kópii predložil. Následne 12.02.2009 už pred OÚŽP predložil písomné stanovisko konateľa spol. F., s. r. o., G.. U., podľa ktorého P. P. P. síce písomne objednal dodanie 6000 t vodného kalu za účelom výroby kompostu, ale pripravili len 32 t záhradného kompostu.

Správnosť skutkových záverov potvrdzuje aj výpoveď svedka P. P. P.. Ten, aj keď svoje výpovede opakovane menil, vo svojich prvých výpovediach z 22.07.2009 a 03.12.2010 potvrdil, že to bol obžalovaný P. Y. s Y. Q., ktorí za F. C. prišli s tým, že chcú vyvieť vodný kal, pričom obžalovaný dal svedkovi aj nejaký rozbor vodného kalu, ktorý bol však starý a tak nepoužiteľný. Pozrieť sa boli aj na predmetnom hnojisku, pričom jeho úlohou bolo zistiť komu toto hnojisko patrí. Odpad mal navážať obžalovaný, ktorý bol na nákladnom vozidle s logom firmy F.. Keď bol opäť pozrieť pri hnojisku, tak tam už bolo navezených niekoľko kubíkov kalu, pričom sa F. C. s Q. rozprávali o tom, koľko tam toho ešte vojde. Vo výpovedi z 25.01.2013 svedok priznal aj to, že v čase, keď už hnojisko bolo navezené kalom, bol s obžalovaným a F. C. u notára U.. T., ale bol taký opitý, že si nepamätá či niečo podpisoval. Následne svedok P.. P. P. pri výsluchoch po vznesení obvinenia P. Y. síce uvedené skutočnosti poprel, no na hlavnom pojednávaní vysvetliť tieto zmeny vo svojich výpovediach nevedel. Preto aj podľa odvolacieho súdu sa prvostupňový súd s uvedenými výpoveďami svedka P.. P. vysporiadal správne, keď za hodnoverné považoval jeho skoršie výpovede. Tie totiž zodpovedajú aj ďalším vyššie uvedeným dôkazom, ktoré obžalovaného usvedčujú zo spáchania skutku. Vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že tu ide iba o dôkaz podporný, dokresľujúci priebeh skutkového deja a potvrdzujúci pravdivosť vyššie uvedených dôkazov, teda nie o dôkaz jediný usvedčujúci či vo významnej miere rozhodujúci.

Na základe uvedeného má preto aj odvolací súd bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázané, že sa skutok stal a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal aj obžalovaný.

Súčasťou popisu skutku v napadnutom rozsudku sú však aj skutočnosti týkajúce sa škody spôsobenej spoločnosťou M., s. r. o., vo výške najmenej 6.000,- eur, ktoré nie sú znakom stíhaného trestného činu neoprávneného nakladania s odpadmi. Pritom vo vzťahu k týmto skutočnostiam dokazovanie žiadne vykonané nebolo a ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť ako súd prvého stupňa dospel k tomu, že škoda vznikla a v akej výške. Pravdivé nie je ani tvrdenie v odvolaní poškodeného, že predložili znalecký posudok o určení výšky škody. Takýto znalecký posudok vykonaný ani predložený nikdy v tomto konaní nebol. Z obsahu spisu je možné sa len domnievať, že výšku škody súd určil na základe odhadu konateľky poškodenej spoločnosti M., s. r. o., G.. M. W. pri výsluchu dňa 01.12.2014.

Krajský súd preto len z uvedeného dôvodu napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a sám, pri zachovaní všetkých skutkových znakov zistených prvostupňovým súdom a bez vplyvu na právnu kvalifikáciu skutku, vo veci rozhodol tak, že zo skutkovej vety výroku o vine vypustil časť týkajúcu sa spôsobenia škody spoločnosťou M., s. r. o..

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, ako to ustálil správne už prvostupňový súd, obžalovaný svojím konaním naplnil všetky pojmové znaky prečinu neoprávneného nakladania s odpadmi podľa § 302 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona v znení účinnom do 31.08.2015 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, pretože spoločným konaním nakladal s odpadmi v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a taký čin spáchal vo väčšom rozsahu. Čin spáchal vo forme priameho úmyslu [§ 15 písm. a) Tr. zákona], pretože chcel uvedeným spôsobom porušiť záujem chránený Trestným zákonom. Nielen z objednávky a z výpovede obžalovaného, ale aj z výpovede svedka G.. F. C. je zrejmé, že obžalovaný vedel o protiprávnosti nakladania s vodným kalom, objednávku na dodanie vodného kalu prevzal a vybavil. Z výpovede svedka G.. F. C. vyplýva, že vodiči spoločnosti F., s. r. o., ktorých pri Spišskej Belej videl prepravovať kal, vedeli o tom, že vezú kal a že ho nemôžu uložiť na smetisko, ktoré na to nemá povolenie (sám ich totiž na to upozornil).

Odvolačný súd sa však nestotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa o treste uloženom obžalovanému. Nezhodnotil totiž dĺžku trestného stíhania a dĺžku doby od spáchania predmetného trestného činu po vyhlásenie konečného rozsudku.

Predmetná trestná vec totiž nebola prejednaná v primeranej lehote, čím bolo porušené právo obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva účinným prostriedkom nápravy v zmysle čl. 13 tohto Dohovoru je v prípade takéhoto porušenia práva priznaného dohovorom zohľadnenie dĺžky konania pri rozhodovaní o treste.

V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že od spáchania skutku uplynulo takmer 14 a pol roka, pričom trestné stíhanie obžalovaného trvalo takmer 8 rokov bez toho, aby jeho dĺžku obžalovaný zapríčinil. Po podaní obžaloby 10.03.2015 sa prvé hlavné pojednávanie konalo až po vyše troch rokoch. Plynule sa v konaní postupovalo až potom, čo vec bola pridelená novému zákonnému sudcovi U.. C.. Z 12-tich nariadených hlavných pojednávaní bol pre neprítomnosť obžalovaného odročený len 1 termín 06.09.2021 a v dvoch prípadoch bol odročený pre PN obhajcu. Navyše nešlo ani o tak zvlášť skutkovo či právne zložitú vec, že by si vyžiadala dĺžku konania 8 rokov. Poukázať je potrebné aj na to, že trestný čin spáchaný obžalovaným je len prečinom, za ktorý je ustanovená trestná sadzba od 6 mesiacov do 3 rokov. Po zohľadnení uvedených okolností a celkovej dĺžky doterajšieho konania považuje odvolací súd uloženie do úvahy prichádzajúcich trestov za neprimerané. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že trest odňatia slobody aj pri jeho mimoriadnom znížení pod 6 mesiacov, či uloženie iného druhu trestu by za primeraný nebolo možné považovať.

Po spáchaní predmetného prečinu sa už obžalovaný ďalšieho trestného činu nedopustil, čím dostatočne preukázal, že nie je nutné na účinnú ochranu spoločnosti, či jeho nápravu pôsobiť na neho trestom. Po zohľadnení týchto skutočností a aj ako poskytnutie primeraného zadostučinenia obžalovanému za porušenie jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote, odvolací súd považuje za potrebné upustiť od potrestania obžalovaného. Napriek tomu, že pre takýto postup neboli splnené všetky podmienky podľa § 40 Tr. zákona, je prípustný pri priamej aplikácii čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorú umožňuje čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Súčasná judikatúra Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad I. ÚS 236/2011) totiž priznávajú, že súd disponuje celým radom prostriedkov, ktoré mu ponúkajú trestné či ústavnoprávne predpisy (napr. zastavenie trestného stíhania, mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby) na uplatnenie možnosti kompenzácie porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej dobe). Aj rozhodnutia ESLP takú formu kompenzácie považujú za dostatočnú nápravu porušeného práva, ak ju národný súd použije s výslovným uvedením toho, že k tomuto opatreniu pristupuje preto, že bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci v primeranej dobe, a pokiaľ ide o zmiernenie trestu, uvedie, v akej miere bol trest z tohto dôvodu zmiernený (rozh. Eckle v. SRN z 15. 7. 1982). Za týchto podmienok je ESLP toho názoru, že zmluvný štát poskytol dostatočnú ochranu právam vyplývajúcim z dohovoru s tým dôsledkom, že sťažovateľ stráca postavenie poškodeného podľa čl. 34 dohovoru.

Z uvedeného vyplýva, že ochrana práva na primeranú dĺžku konania, ktoré garantuje čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. kompenzácia jeho porušenia môže byť dosiahnutá prostriedkami, ktoré sú vlastné trestnému právu, ak sú jeho normy vykladané ústavne konformným spôsobom.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu jednomyseľne zrušil a sám vo veci rozhodol rozsudkom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Súčasne ako nedôvodné zamietol odvolanie poškodenej spoločnosti M., s. r. o., pretože ako bolo vyššie uvedené vznik škody a ani jej výška preukázaná v konaní nebola.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.